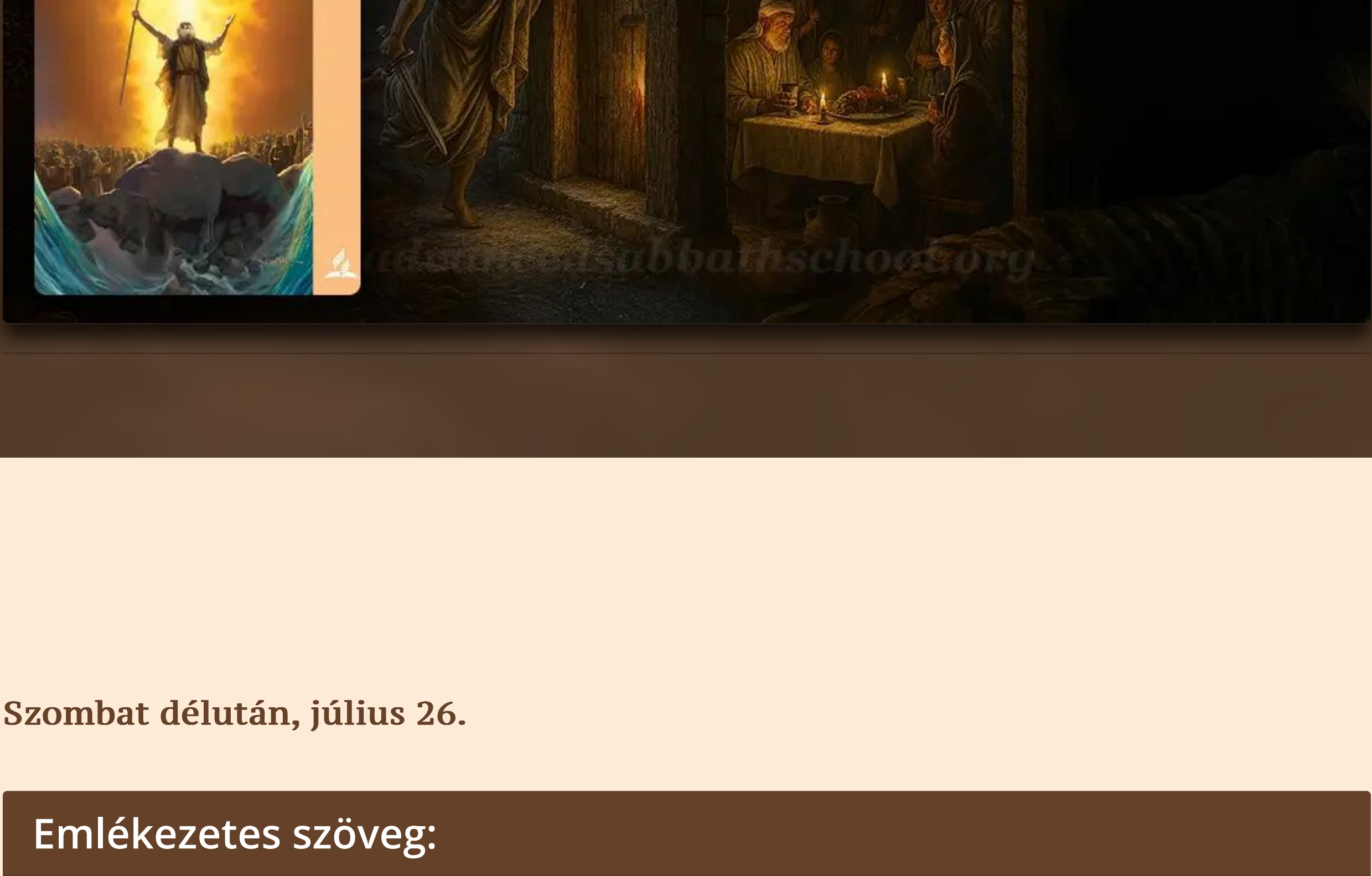

A páska

5. lecke, 3. negyedév, 2025. július 26–augusztus 1.

Szombat délután, július 26.

Emlékezetes szöveg:

Mikor pedig a ti fiaitok mondandják néktek: Micsoda ez a ti szertartások?2 Akkor mondjátok: Páskha-áldozat ez az Úrnak, a ki elment az Izráel fiainak házai mellett Egyiptomban, mikor megverte az Egyiptombelieket, a mi házainkat pedig megoltalmazta. És a nép meghajtá magát és leborula. „ 2 Mózes 12:26, 27

Amikor Mózes először közölte Egyiptom királyával azt a kérését, hogy eressze el Izraelt, a legrettenetesebb csapások lehetőségére is felhívta figyelmét. Isten azért küldte el Mózeszt a fáraóhoz, hogy mondja meg neki a következőket: “[...] Elsőszülött fiam az Izrael. Ha azt mondom néked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nékem és te vonakodol elbocsátani: ímé én megölöm a te elsőszülött fiadat” (2Móz 4:22-23). Bár az egyiptomiak megvetették őket, Isten kitüntette az izraelitákat azzal, hogy törvényének őrzésével bízta meg őket. Különleges áldásokkal és kiváltságokkal megadta nekik, hogy úgy tűnjenek ki a népek és nemzetek közül, mint ahogy az elsőszülött kitűnik a testvérei közül. PP 231.1

Az az ítélet, amelytől az Úr elsősorban óvta Egyiptomot, az az ítélet volt, amely utolsóként sújt le az egyiptomiakra. Isten hosszútűrő és bővölködik az irgalmasságban. Gyengéden gondoskodik azokról, akiket a saját képmására teremtett. Ha Egyiptomot természetük, nyájaik és csordáik elvesztése bűnbánatra készteti, akkor a csapások nem sújtanak le gyermekeikre. De ők konokul ellenálltak az isteni parancsnak, és ezért az Úr most készült lesújtani rájuk utolsó és legrettenetesebb csapásával. PP 231.2

Vasárnap, július 27.

Még egy csapás

Olvassuk el a 2Mózes 11:1–10 verseket. Milyen figyelmeztetést adott Isten, mielőtt ítéletet hajtott végre Egyiptomon?

A fáraó a halálbüntetés terhe mellett tiltotta meg Mózesnek, hogy újra megjelenjék színe előtt. Mózesnek azonban Isten utolsó üzenetét is át kellett adnia a lázadó uralkodónak. Ezért Mózes a tiltás ellenére ismét megjelent a fáraó előtt, és közölte vele Isten szörnyű üzenetét: “Éjfél körül kimegyek Egyiptomba. És meghal Egyiptom földén minden elsőszülött, a Fáraónak elsőszülöttétől fogva, aki az ő királyi székében ül, a szolgálonak első szülöttéig, aki malmot hajt; a baromnak is minden első fajása. És nagy jajgatás lesz egész Egyiptom földén, amelyhez hasonló nem volt és hasonló nem lesz többé. De Izráel fiai közül az eb sem ölti ki nyelvét senkire, az embertől kezdve a baromig; hogy megtudjátok, hogy különbséget tett az Úr Egyiptom között és Izráel között. És mindezek a te szolgálid lejönnék hozzám és leborulnak előttem, mondván: Eredj ki te és mind a nép, amely téged követ, és csak azután megyek el” (2Móz 11:4-8). PP 231.3

„Amikor Mózes elmondta a királynak a csapást, amely rájuk fog jönni, és amely minden eddigi csapásnál szörnyűbb lesz, és amelytől minden nagy tanácsadója meghajol előtte, és könyörögni fog az izraelitáknak, hogy hagyják el Egyiptomot, a király nagyon megharagudott. Dühös volt, mert nem tudta megfélemlíteni Mózeszt, és nem tudta megremegtetni királyi hatalmával. De Mózes egy földi uralkodóénál is hatalmasabb karra támaszkodott.” 3SG 222.1

Amikor Mózes elmondta Izraelnek, hogy Isten miként gondoskodott szabadításukról, akkor a nép “[...] meghajtá magát és leborula” (2Móz 12:27). Az elnyomóik feletti küszöbön álló ítéletet, a gyors távozásukkal együttjáró gondokat és munkákat ebben a pillanatban elfeledtette az a hála, amelyet kegyelmes Szabadítójuk iránt éreztek. Az egyiptomiak közül sokan eljutottak a héberek Istenének, mint az egy igaz Istennek megismerésére. Ezek az emberek most engedélyt kértek az izraelitáktól arra, hogy menedéket találhassanak házaikban, amikor a pusztító angyal átvonul az országon. Az izraeliták szívesen befogadták őket, az egyiptomiak viszont elkötelezték magukat Jákób Istenének szolgálatára és az Ő népével együtt történő kivonulásra. PP 235.3

Hétfő, július 28

A páska

Olvassuk el a 2Mózes 12:1–20 verseket. Milyen konkrét utasításokat ad Isten Mózesnek és Áronnak, mielőtt Izrael elhagyja Egyiptomot?

Mielőtt ezt az ítéletet végrehajtotta volna az Úr, Mózes útján utasítást adott Izrael gyermekeinek az Egyiptomból való eltávozásukkal kapcsolatban, különösképpen azt közölte velük, miként menekedhetnek meg az eljövendő ítélettől. Minden egyes izraelita családnak külön vagy más családokkal együtt egy “ép”, hím bárányt vagy gödölyét kellett levágnia, a vérért pedig izsópköteggel rá kellett hintenie a “két ajtóféltre és a szemöldökfára”, hogy a pusztító angyal, amikor éjfélkor eljön, ne lépjen be a lakásba. A húst éjjel roston kell megsütniük és megenniük kovásztalan kenyérrrel és keserű füvekkel úgy, ahogy Mózes mondta: “[...] Derekaitokat felövezve, saruitok lábatokon és pálcáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr páskhája az” (2Móz 12:11). PP 232.1

Az Úr kijelentette: “Mert általmégyek Egyiptom földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, az embertől kezdve a baromig, és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok [...] És a vér jelül lesz néktek a házakon, amelyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmekre, mikor megverem Egyiptom földét” (2Móz 12:12-13). PP 232.2

Olvassuk el az Exodus 12:13, 14 verseket. Mit fog tenni az Úr értük, amikor eljön az utolsó csapás? Mit szimbolizál mindez?

Úgy az ember, mint az állat elsőszülöttje az Úré kellett legyen. PP 233.1

Ezeket az áldozatokat csak váltságdíjjal tarthatták meg annak elismeréseként, hogy amikor az elsőszülöttek Egyiptomban elpusztultak, akkor Izrael elsőszülöttéit Isten kegyelmesen megőrizte, a bemutatott engesztelő áldozatért életben maradhattak. “Mert enyém minden elsőszülött; amikor megöltem minden elsőszülöttet Egyiptom földén, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izraelben; akár ember, akár barom, enyéim legyenek: én vagyok az Úr” (4Móz 3:13). PP 233.2

A sátor-szolgálat intézményének bevezetése után az Úr Lévi törzsét választotta ki magának a sátor-szentély körüli szolgálatra a nép elsőszülöttéi helyett. Azt mondta: “Mert bizony nékem adattak ők Izráel fiai közül; mind azok helyett, akik az ő anyjuk méhét megnyitják; Izraelnek elsőszülöttéi helyett vettem őket magamnak” (4Móz 8:16). A népnek később is meg kellett fizetnie a váltságdíjat az elsőszülött fiúért Isten irgalmának elismeréséül (4Móz 18:15-16). PP 233.3

Kedd, július 29

Pészah

Olvassa el a 2Mózes 12:17–23-at. Milyen szerepet játszik a vér ebben az új ünnepben?

„A páskának egyrészt emlékeztető, másrészt előremutató jelképes ünnepnek kellett lennie. Nemcsak az Egyiptomból való szabadulásra kellett emlékeztetnie, hanem arra a nagy szabadításra is előre kellett mutatnia, amelyet Krisztus visz majd véghez azzal, hogy kiszabadítja népét a bűn kötelékeiből. Az áldozati bárány ábrázolja “Isten Bárányát”, akiben van a mi üdvösségünk egyedüli reménysége. Az apostol mondja: “[...] a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettség” (IKor 5:7). Az nem volt elegendő, hogy a páskabárányt levágják, a vérért még az ajtófélfára is fel kellett hinteniük. Éppen így Krisztus vérének érdemeit el kell fogadnia az embernek. Nem elég hinnünk, hogy Jézus Krisztus meghalt az egész világért, hanem azt is hinnünk kell, hogy személy szerint érettségünk is meghalt. Az engesztelő áldozatot úgy kell elfogadnunk, mint amelyet Krisztus személyesen érettségünk hozott. PP 233.4

Az izsóp, amit a vér hintésére használtak, a megtisztítás jelképe volt. Ilyen értelemben alkalmazták a leprások megtisztításánál és azoknál, akik megfertőztették magukat a halottak megérintésével. A zsoltárról imájából is kitűnik az izsóp jelentősége: “Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál” (Zsolt 51:9). PP 233.5

A bárányt egészben kellett elkészíteni. Egy csontját sem volt szabad eltörni. Eképpen “Isten Báránya” — aki értünk halt meg — egyet-len csontjának sem volt szabad megtörnie. “[...] Az ő csontja meg ne törejtessék” (Jn 19:36). Így jelképezte Krisztus áldozatának tökéletes voltát. PP 233.6

A bárány húsát meg kellett enni. Nekünk sem elegendő, ha csak bűneink bocsánatáért hiszünk Krisztusban. Hittel állandóan Krisztustól kell kapnunk a táplálékot és lelki erőt. Krisztus azt mondta: “Bizony, bizony minden néktek: Ha nem eszik és én véremet és örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon” (Jn 6:53-54). Hogy hallgatóinak megmagyarázza e kijelentésének értelmét, ezt fűzte hozzá: “[...] a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet” (Jn 6:63). Az Úr Jézus elfogadta Atyja törvényét, életében megvalósította annak alapelveit és kinyilatkoztatta szellemét, valamint megmutatta jótékony erejét az emberi szívben. János azt mondja: “Az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya elsőszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:14). Krisztus követőinek részeseknek kell lenniük az Ő tapasztalatában. El kell fogadniuk Isten szavát úgy, hogy ez legyen indítéka tettüknek. Minden cselekedetüknek Krisztus erejével el kell változnia az ő hasonlatosságára, és vissza kell tükröznie az Ő jellemvonásait. Enniük kell Krisztus testét és inniuk Krisztus vérért, különben nincs bennük élet. Krisztus lelkiületének és munkájának kell megnyilatkoznia a tanítványok lelkiületében és munkájában. PP 234.1

A bárányt keserű füvekkel kellett enniük, ami Egyiptomban elszenvedett fogságuk keserűségére mutatott rá. Éppen így, amikor Krisztus testével táplálkozunk, akkor ezt mi is csak töredelmes szívvel tehetjük meg bűneink miatt. A kovásztalan kenyér használatának is megvolt a maga jelentősége. A páska-törvény kifejezetten idegülté az az utasítást, amit a zsidók szigorúan be is tartottak gyakorlatukban, hogy az ünnep hangja alatt egy csipetnyi kovás se legyen található a házukban. Hasonló módon a bűn kovását nekünk is el kell távolítani magunkból, ha meg akarjuk kapni az életünket és a táplálékunkat Krisztustól. Pál így ír erről a korinthusi gyülekezetnek: “Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztavá, amintohogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettség. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszáságnak és gonoszáságnak kovásával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában” (1Kor 5:7-8). PP 234.2

Szerda, július 30

Továbbadni a fáklyát

Olvassuk el a 2 Mózes 12:24–28 verseket. Mi a fontos tanulság, amit itt találunk?

E nagy szabadulás emlékére Izrael népének évenként ünnepet kellett szentelni minden jövődő nemzetség idejében. “És legyen ez a nap néktek emlékezetül” — mondotta az Úr — “és innepnek szenteljétek azt az Úrnak nemzetségről nemzetségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt” (2Móz 12:14). Amikor megtartják majd ezt az ünnepet az eljövendő években, akkor ismételten el kell mondaniuk gyermekeiknek a nagy szabadulás történetét úgy, ahogy Mózes megparancsolta nekik. Ez mondjátok: “Páskha-áldozat ez az Úrnak, aki elment az Izráel fiainak házai mellett Egyiptomban, mikor megverte az Egyiptombelieket, a mi házainkat pedig megoltalmazta” (2Móz 12:27). PP 232.3

A család minden tagja legyen Istennek szentelve! - Azok az utasítások, amelyeket Mózes adott a húsvét ünnepével kapcsolatban, teljes jelentőségűek, amelyek a világban most élő szülőkre és gyermekeikre alkalmazhatók... {AH 324.2}

Az apának a család papjaként kellett tevékenykednie, s ha ő meghalt, a legidősebb fiúnak kellett végeznie az ajtófélfá vérrel való meghintésének ünnepélyes cselekményét. Ez annak a munkának a jelképe, amit el kell végezni minden családban. A szülőknek össze kell gyűjteniük az apa szemelkeit otthonukban és be kell mutatniuk előttük Krisztust, mint húsvéti Bárányukat. Az apa szemtelje Istennek otthona minden lakóját és végezzen olyan munkát, amelyet a húsvét ünnepe jelent. Veszélyes dolog ezt az ünnepélyes kötelességet más kezekre bízni. {AH 324.3}

A keresztény szülők határozzák el, hogy hűségesek lesznek Istenhez; gyűjtsék maguk köré gyermekeiket otthonukban, kenjék meg az ajtófélfát vérrel, Krisztust ábrázolva, mint az egyetlent, aki meg tud oldalmazni és védelmezni, hogy a pusztító angyal elhaladhasson otthonuk becsben tartott körmelett. Hadd lássa meg a világ, hogy az otthonban az emberi befolyásnál nagyobb hatalom munkálkodik! A szülők élő összeköttetést tartsanak fenn Istennel, álljanak Krisztus oldalára és mutassák meg, hogy kegyelme által mily sok jót lehet végezni a szülői tevékenység által. {AH 324.4}

Csütörtök, július 31

Isten ítélete

Olvassuk el a 2Mozes 12:29, 30 verseket arról, hogyan verte meg Isten az elsőszülötteket Egyiptomban. Miért az elsőszülöttekre összpontosított Isten? (Lásd még a Zsidók 11:28 verset.)

Az izraeliták engedelmeskedtek az isteni utasításoknak. Gyorsan és titokban tették meg előkészületeiket a távozásra. Összegyűjtötték családjukat, leölték a páskabárányt, roston megsütötték és a kovásztalan kenyeret és a keserű füveket. A családapa, aki egyben a család papja is volt, ráhintette a vért az ajtófélfára és csatlakozott a ház belsejében összegyűlt családtagjaihoz. Sietve és csendben megezték az elsőszülöttet. Izrael népe állással imádkozott és örködött. Az elsőszülöttek szíve — legyen az erős férfi, vagy kicsiny gyermek — kimondhatatlan félelemmel dobogott. Az apák és anyák karjaikban tartották szeretett elsőszülöttjüket, amikor az éjjel Egyiptomtól süttő félelmetes csapásra gondoltak. A pusztító angyal elhaladhasson otthonuk becsben tartott körmelett. Hadd lássa meg a világ, hogy az otthonban az emberi befolyásnál nagyobb hatalom munkálkodik! A szülők élő összeköttetést tartsanak fenn Istennel, álljanak Krisztus oldalára és mutassák meg, hogy kegyelme által mily sok jót lehet végezni a szülői tevékenység által. {AH 324.4}